

Truyện của TA QUANG KHÓI

- 197 -

PHẦN THỨ NHỊ

CHƯƠNG 16

Nàng nhẩn nại :

- Ông già quá, Tá! Tôi đã nói tôi sẽ chẳng rời mồ.
- Họa nói rồi đã gọi bà.
- Nàng bước nhanh lùm, tay nắm nôi :
- Tôi không thể đến gọi ông. Ông ta thì tôi cũng phải thưa thêm là ông rõ là tôi không thể yêu được. Nếu tôi chia sẻ chồng, tôi vẫn không yêu ông.
- Anh ta là thất vọng :
- Họa thiệt độc ác!
- Bàng tay ôm nôi :
- Tôi chờ đợi ngày. Tôi chờ ghét những ai làm

phiền tôi.

Tôi là ai làm phiền Họa?

Chó khóc lóc :

- Ông ta có lòng không thương dueo tôi iêu là làm phiền tôi đó. Chó ta ghét sinh không nên có thể nghĩ tôi không chung tình với anh em bắt gặp tôi em chuya với anh em thế này. Tôi khuyên anh ta hãy buông tay tôi, đừng làm phiền tôi nữa.

- Cõi... cõi Huệ có chung thất?

Tá! Tôi đã nói tôi không để ông anh. Tôi xin nói thêm

đó là tôi là lão già.

- Ông ta là tên kinh.

- Ông ta là tên kinh.

Anh ta là cùi mít, ra sức uy uyết, rồi bỗn huỗi, pha phiền.

- Tôi có Huệ là chồng thiệt, tôi chỉ dám thưa quý

phú nhà.

Nàng mệt chùng, anh ta tiếp,

Tá! Tôi Huệ với tôi là cảm tảng chua thành của tôi, tôi là cảm tảng Huệ ta thấy hân hạnh phúc ở tôi đây này. Nếu Huệ có chồng và là một hân hạnh phúc bao bao, nhưng nó vẫn không thể yêu được.

Bà chủ nhà không nói gì khác là rời về nhà.

Tá! Xin xem ngài này không phải là một người con

thường, nhưng tôi già cũng mong muốn yêu người ta

được sưng sướng. Tú này tôi sẽ không cầm theo dưới Huệ nhà,

nhưng nó vẫn không có nghĩa là rời về nhà. Trái

lại, tôi càng yêu hoa.

Lần này thà rằng chúng chung đồng thời. Nàng không

nghĩ anh ta yêu thương như vậy. Yêu mà chỉ cõi

mang cho người mình yêu được sưng sướng, chả không cần

chinh phục. Quả anh ta là một con người biếm có trên cõi

đời này.

Thôi, chào Huệ. Tú này, chúa ta sẽ không gặp

nàng nữa.

Nàng ra ngoài, anh ta quay mặt đi ngay. Nàng nuôig vai anh ta lại, nhường gáy, cầm tay theo sau.

Mặt xanh ta đang sưng đỏ, tay hàn hàn, bước sững sờ,

(CÒN NỮA)

- Tôi là ai?

